

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἐπὶ τέλους ἐβράδυνασε. Ὁ ἄνεμος ἤρχισε νὰ πνέῃ διὰ μέσου τῶν πεύκων, τὰ ὅποια ἔκυπτον τὰς λιγνὰς των κορυφὰς καὶ ἔσειον τοὺς μακροὺς των κλάδους μουρμουρίζοντα γλυκᾶ, γλυκᾶ. Ἡ Χαΐδη ὄχι μόνον ἤκουε μὲ τὰ ὠτὰ της τὸν ἤχον τοῦτον ἀλλὰ καὶ μέσα εἰς τὴν καρδίαν της τὸν ἠσθάνετο. Πόσῃ χαρὰν ἠσθάνετο! Τὴν εὐχαρίστει τόσον ὥστε ἔτρεξεν ἀποκαίω ἀπὸ τὰ πεύκα καὶ ἐπήδα καὶ ἐχώρευεν ἀπὸ τὴν χαρὰν της, ὡς νὰ εἶχεν εὑρεῖ τὴν μεγίστην εὐχαρίστησιν τοῦ κόσμου.

Ὁ πάππος της ἐν τῷ μεταξὺ ἔστεκεν εἰς τὴν θύραν τῆς καλύθης καὶ τὴν παρετήρει, καὶ μετ' ὀλίγον τὴν ἐφώνασε νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ. Ἡ Χαΐδη ὑπήκουσεν εὐθὺς, ἐπλαγίασεν εἰς τὸ ὑψηλὸν της ἀχύρινον κρεββατάκι, καὶ ὕστερον ἀπὸ δύο τρία λεπτά ἐκοιμᾶτο βαθεῖα καὶ γλυκᾶ.

Περὶ τὰ μεσάνυκτα ὁ ἄνεμος ἐσηκώθη ἀκόμῃ σφοδρότερος. Ἐφύσα μὲ τόσῃ δυνάμει, ὥστε ἐσειέτο ἡ καλύθη, τὰ χονδρὰ μαδέρια ἔτριζαν, καὶ ἡ πλατεῖα καπνοδόχῃ ἐξέδιδε βαθὺν γογγυσμόν. Ἐπάνω εἰς ὅλον τὸ θόρυβον ὁ γέρων ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην του, καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἐγγονή του θὰ ἐξύπνα καὶ θὰ ἐφοβεῖτο.

Πλὴν τί νὰ ἴδῃ! Ἀπὸ τὸ στοργγύλον παράθυρον ἔφεγγεν ἡ σελήνη καὶ ἐφώτιζε τὸ κρεββατάκι τῆς Χαΐδης. Ἡ μικρὰ ἐκοιμᾶτο ἡσυχᾶ καὶ γλυκᾶ, ἀκουμποῦσα τὴν κεφαλὴν της ἐπάνω εἰς τὸ ἕν της χερσίν· τὰ μάγουλάκιά της ἦσαν κατακόκκινα ἀπὸ τὸ ζεστὸν σκέπασμα, καὶ βέβαια θὰ ἔδλεπεν κανὲν ὠρχίον ὄνειρον, διότι ὅλον της τὸ πρόσωπον ἐφαίνετο ὅτι ἐμειδία ἀπὸ χαρὰν. Ὁ πάππος της ἐστάθη ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν καὶ τὴν ἐκύτταζεν ἕωσὸς σύννεφον ἔκρυψε τὴν σελήνην. Ἐγύρισε τότε καὶ κατέβη τὴν κλίμακα.

Ὁξὺ σφύριγμα ἐξόπνισε τὴν Χαΐδην τὸ πρῶτ. κα. θῶς δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της μία χρυσὴ ἀκτίς τοῦ ἡλίου ἐμβῆκεν ἀπὸ τὸ στοργγύλον παράθυρον καὶ ἔλαμψεν ἐπάνω εἰς τὰ ἄχυρα, ὥστε ἐφάνη εἰς τὴν Χαΐδην ὅτι εἶχαν γαίνει ὀλόχρυσα.

Ἐκύτταξε τριγύρω της μὲ ἀπορίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ποῦ ἦτο. Παρεσθὺς ὁμως ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ πάππου της καὶ ἀμέσως ἐνθυμήθη πῶς ἔτυχεν νὰ εὐρίσκειται εἰς τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο δωμάτιον ἀντὶ εἰς τὸ μαγειρεῖν τῆς γραίας Οὐρσελ, μέσα εἰς τοὺς καπνοὺς καὶ τὸ σκότος.

Ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ στρώμα, ἐφόρεσε βιαστικὰ τὰ ὀλίγα της ἐνδύματα καὶ τότε μία, δυὸ, κατέβη τρεχάτα

τὴν κλίμακα καὶ ἔτρεξεν ἔξω τῆς καλύθης. Ἐκεῖ πρὸ τῆς θύρας τί νὰ ἴδῃ; Ὁ βοσκὸς ὁ Πέτρος ἔστανεν ἐκεῖ μὲ ὄλας του τὰς γίδας. Εἶχεν ἔλθει νὰ πάρῃ καὶ τοῦ πάππου τὰς δύο διὰ νὰ τὰς ὑπάγῃ μὲ τὰς ἄλλας ὑψηλὰ εἰς τὸ ὄρος νὰ βοσκήσουν.

— Θέλεις νὰ ὑπάγῃς μαζί του, Χαΐδη; — τὴν ἠρώτησε ὁ πάππος. Ἡ Χαΐδη ἀπὸ τὴν χαρὰν της ἤρχισεν ἀντὶ ἄλλης ἀποκρίσεως νὰ χοροπηδᾷ.

«Πρῶτον ὁμως πρέπει νὰ νιφθῇς καὶ νὰ καθαρισθῇς καλὰ,» προσέθεσεν ὁ πάππος, «ἀλλέως ὁ ἥλιος θὰ σὲ περιγελᾷ — αὐτὸς νὰ λάμπῃ ἐκεῖ ἄνω τόσο καθαρὸς καὶ νὰ σὲ βλέπῃ τόσο μαύρην καὶ λερωμένην! Κύτταξε, σοὺ τὰ ἔχω ὅλα ἔτοιμα...» Καὶ μὲ αὐτὸ τῆς ἔδειξε μεγάλον μαστέλλον καθαρωτάτου νεοροῦ, πλησίον τῆς καλύθης εἰς τὸν ἥλιον. Ἡ Χαΐδη εὐθὺς ἐδοῦτήσε πρόσωπον, κεφαλὴν καὶ λαιμόν μέσα εἰς τὸ χρυστάλλινον νερόν καὶ ἤρχισε νὰ τρίβεται καλῶς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πάππος ἐφώνασε τὸν Πέτρον μέσα εἰς τὴν καλύθην.

«Ἐλα ἐδῶ γιδοστρατηγέ,» τοῦ λέγει· «ἀνοίξε τὸν σάκκον σου.»

Ὁ Πέτρος μὲ μεγάλην του ἀπορίαν ἤνοιξε τὴν σακούλαν ὅπου εἶχε τὸ πτωχόν του γεῦμα. «Πλατύτερα, πλατύτερα» εἶπεν ὁ γέρων. Ὁ Πέτρος ἐτέντωσε τὸ ἄνοιγμα τῆς σακούλας ὅσον ἠδύνατο περισσότερον καὶ ὁ γέρων ἔβαλε κάτω πρῶτον μίαν χονδροτάτην φέτταν ψωμὶ καὶ κατόπιν ἕνα σδόλον τυρὶ ἀναλόγως χονδρόν. Ὁ Πέτρος ἐκύτταζε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν, διότι ἀμφοτέρα τὰ τεμάχια ἦσαν διπλάσια ἀπὸ τὴν ἰδικήν του μερίδα. «Ἰδοὺ καὶ τὸ ποτήριον τῆς μικρᾶς,» εἶπεν ὁ γέρων. «Κύτταξε τώρα νὰ ἀλμέξῃς ἀπὸ τὰς γίδας μου νὰ τῆς τὸ γεμίσης δύο φορές τὸ μνηστηρί, διότι αὐτὴ δὲν ἡμπορεῖ νὰ πίνῃ ἀπὸ τὰς γίδας ὅπως σὺ. Καὶ πρόσεχέ την καλὰ μήπως πέσῃ ἀπὸ τοὺς χρηνοὺς.»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσέρχεται τρέχουσα ἡ Χαΐδη.

«Τώρα, παπποῦ, εἰμπορεῖ νὰ μὲ περιγελάσῃ ὁ ἥλιος;» Ἀπὸ τὸν φόβον της μήπως συμβῇ τοῦτο ἡ Χαΐδη εἶχε τριψθῇ τόσο δυνατὰ μὲ τὸ χονδρόν χειρόμακτρον, ὥστε πρόσωπον, λαιμὸς καὶ βαχίονες ἦσαν κόκκινα ὡς ἀστακός.

Ὁ πάππος της ἐγέλασεν ὀλίγον, ἅμα τὴν εἶδεν, ἀλλ' εὐθὺς ἀπεκρίθη παρηγορητικῶς, «Ὁχι, ὄχι δὲν θὰ εὕρῃ τίποτε νὰ περιπαίξῃ. Ἀλλὰ ἐξούεις τίποτε; τὸ ἐσπέρας, ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃς, πρέπει νὰ βουτιχθῇς ὅλη εἰς τὸ μαστέλλον, σὶν ψάρι, διότι ὅποιος τρέχει μὲ τὰς γίδας ἔχει πόδια κατάμαυρα. Ἐμπρὸς τώρα» δρόμον! »

(ἀκολουθεῖ.)